

Иван Вазов

Март
Сонет

По дървя усмигнаха се пъпки,
а кокиче бяло прецъфтя:
иде пролет нова с бързи стъпки,
идат птичи песни и цветя!

По балкана преспи, кат закръпки
по порфира; скоро ще и тя
цвят зелен сдобий; вред тихи тръпки
от живот; лъх топъл прилетя.

Душо, що си тъй печална? Що си
в траур още, кат по мил мъртвец?
Пролетта за теб цветя не носи,

нито песни... Зима без конец
ти очакваш... Мислиш и копнееш.
Слънце, сгрей я! – Няма да я сгрееш!

София, март 1921

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4585>]